

ÎMBRĂȚIȘAREA CRUCII

† *Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci*

Cu ce cuvinte se pot descrie emoțiile pe care le trăiește o mamă când își strânge la piept copilul? Sau momentul atât de firesc, dar plin de tandrețe, când un mire își îmbrățișează mireasa? Gesturile lor sunt atât de naturale și pline de iubire, atât de des întâlnite, însă de fiecare dată inima noastră se înduioșează văzându-le, simțind dragostea ce există între persoanele care se iubesc. Chipul lor exprimă toată iubirea pe care ai sădit-o în inimile noastre, Creatorul nostru și izvorul iubirii. Așa a fost atunci când Te-ai dus spre cruce: ca un Mire spre mireasa Sa, ca o mamă spre copilul ei. *Scumpul meu Mântuitor Te-am văzut mergând spre Cruce așa cum noi alergăm să-l îmbrățișăm pe cel pe care-l așteptăm cu dor de mult timp!* Sentimentele care se zbat în inima mea meditând acest duios și dureros moment dau glas certitudinii că nimeni, niciodată, nu va avea o iubirea mai mare față de noi. Tu, Domnul meu, nu ai îmbrățișat un lemn, un instrument de tortură, un semn al rușinii, ci voința Tatălui prin care au fost ispășite păcatele noastre. Tu, în această clipă, mă înveți cum să-mi port crucea obligațiilor mele zilnice astfel încât să împlinesc și eu voia Tatălui și să beneficiaz de toate roadele suferințelor Tale! Când meditez această taină a îmbrățișării crucii, când mă uit la întâlnirea dintre Tine și lemnul sfânt pe care au fost ispășite păcatele mele, îmi dau seama cât de important este să știi cum să apuci crucea, cum să o prinzi cu putere și cum să o porți. Este trist să vezi că oamenii nu-și poartă crucea, ci o târăsc, o trag agale după ei. Aceasta nu înseamnă purtarea crucii. Îmi dau seama că de fiecare dată când am făcut așa nu m-am regăsit printre cei care au răspuns la chemarea Ta: „Cine vrea să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze!”. Și mai este un gând Domnul meu și Dumnezeu meu care acum se strecoară spre inima mea și îmi trezește remușcări pentru clipele când am fugit de propria cruce. Acum înțeleg că nu este nimeni altcineva care să poată purta crucea în locul meu. Acum văd că în purtarea crucii putem primi sprijin, dar nu putem folosi alți cărauși, înlocuitori. Nu putem fugi de cruce fără ca să fim zdrobiți de ea. Acum văd și că nu trebuie nici măcar să încercăm să luăm noi crucea altora. Da!, trebuie să-i sprijinim, dar nu să le luăm crucea. Trebuie să-i învățăm să o poarte singuri, ca să le fie bine în zilele când nu vom mai fi lângă ei. Învăță-ne, Doamne, să nu mai fugim de cruce. Învăță-ne să nu râvnim după crucea aparent mai ușoară a celorlalți. Învăță-ne să nu fim o cruce pentru cei din jurul nostru. Dar mai presus de toate, învăță-ne să prețuim, să cinstim și să ne însemnăm cu Sfânta Ta Cruce. Să ne însușim convingerea Sfântului apostol Pavel: „Căci cuvântul Crucii ... pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18). Prin purtarea Sfintei Crucii Tale, Doamne Iisuse Hristoase, dă-ne forța de a păși mereu pe urmele Tale! *Slavă Sfintei Cruci!*

SF. CUV. IOSIF CEL NOU DE LA PARTOȘ - 15 septembrie

Iosif cel Nou, de la Partoș (n. 1568, Raguza Dalmației - d. 1656, Mănăstirea Partoș) este un sfânt român din calendarul creștin-ortodox, sărbătorit pe data de 15 septembrie. Născut Iacob și rămas orfan de mic, mama sa îl trimite să învețe carte la Ohrida, pe când avea 12 ani. La 15 ani intră la Mănăstire Adormirii Maicii Domnului, iar după cinci ani pleacă la muntele Athos, la Mănăstirea Pantocrator, unde este călugărit cu numele de Iosif. După o vreme s-a retras în sihăstrie, unde se spune că datorită virtuților sale creștinești primise de la Dumnezeu darul săvârșirii de minuni prin vindecarea bolilor. Ajungând cunoscut, iubit și respectat, Iosif a fost hirotonisit la muntele Athos și rânduit drept duhovnic al călugărilor de acolo. A trecut pe rând pe la mănăstirile Xiropotam, Vatoped, Hilandar și alte schituri și mănăstiri fiind, apoi, numit egumen la Mănăstirea Sfântul Ștefan din Adrianopole. Acolo a slujit șase ani, iar mai apoi a fost egumen la Mănăstirea Cutlumuș de la muntele Athos. Apoi s-a retras lângă Mănăstirea Vatopedu, însă a fost chemat de românii din Banat să le fie mitropolit. În 1650, de sărbătoarea Sfântului a fost hirotonit mitropolit al Banatului. A păstorit credincioșii din Banat timp de 3 ani. În această calitate a săvârșit alte minuni, printre care stingerea unui incendiu ce cuprinsese o parte a Timișoarei. „Leșind din biserică cu Sfintele Taine în mâinile sale și rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis

Dumnezeu o ploaie puternică și s-a stins focul”. În anul 1653, Iosif s-a retras la mănăstirea Partoș, unde a mai trăit încă trei ani, după cum glăsuiește despre aceasta o însemnare, făcută de mână în anul 1655, pe o carte care a aparținut mănăstirii Sângiorghe: „Această carte este a Domnului Mitropolit Iosif al Timișoarei la anul 1655... care de bună voie a părăsit eparhia retrăgându-se în mănăstirea Partoș, unde a trăit câțiva ani și apoi s-a mutat la viața veșnică unde sfinții se odihnesc”. La sfârșitul verii lui 1656 s-a mutat la Domnul la vârsta de 85 ani. Tradiția spune că în momentul adormirii sale clopotele mănăstirii au început să bată fără să le tragă cineva. Trupul mitropolitului a fost așezat într-un mormânt a zidit în naosul bisericii mănăstirești, în dreptul ușii de intrare. La data de 28 februarie 1950 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea în ceata sfinților a mitropolitului Iosif, stabilindu-se ca dată de cinstire a sfântului 15 septembrie a fiecărui an. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat pe Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș pe data de 7 octombrie 1956 când moaștele sale au fost aduse din mănăstirea Partoș și așezarea în catedrala mitropolitană din Timișoara. Sfântul Iosif este considerat ocrotitorul Banatului.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce învață Biserica și ce spune Sfânta Scriptură despre Sfânta Cruce?

Răspuns: Nimeni nu-și imaginează ortodoxia fără Sfânta Cruce a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ba mai mult ca atât, creștinismul nu s-ar putea identifica pe sine însuși, fără Crucea pe care a pățimit Domnul nostru. Însăși Sfânta Scriptură, prin apostolul Pavel spune: Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 18). Dintre cei care au urât Crucea, cât și pe Cel răstignit pe ea, de-a lungul istoriei au fost, sunt și vor fi. Pentru noi, ortodocșii, semnul Sfintei Cruci este Semnul Fiului Omului, despre care ne vorbește cartea Apocalipsei.

Întrebare: Când ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Orice rugăciune, orice lucru, orice mișcare din viața noastră trebuie să se înceapă cu Sfânta Cruce:

- Ne trezim dimineața și dorim să începem sfânta rugăciune;
- Înainte și după masă;
- Înainte de a ieși din casă;
- La începerea și la sfârșirea oricărui lucru;
- Când trecem pe lângă o troiță sau pe lângă o biserică;
- Când ne simțim rău și invocăm ajutorul lui Dumnezeu;
- Când mărturisim, înaintea lui Dumnezeu și a sectanților;
- Când intrăm în biserică și când ieșim, în timpul serviciului divin din biserică;
- Seara înainte și după rugăciunile de seară.

Întrebare: Ce însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Este foarte bine și frumos când creștinii, din dragoste față de Dumnezeu, nu din fanatism înseamnă cu semnul Sfintei Cruci:

- Bucatele care urmează să le mănânce;
- Drumul, înainte de plecare;
- Perna și pereții casei înainte de culcare și desigur pe sine însuși și pe copiii săi;

Întrebare: Ce cuvinte rostim când ne însemnăm cu Sfânta Cruce a Domnului?

Răspuns: Rugăciunea pe care poate să o rostească atunci când însemnează ceva cu semnul Sfintei Cruci este: Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește Doamne cu puterea Cinstitei și de Viață dătătoarei Crucii Tale, depărtând de la mine tot răul. Amin. Sau pur și simplu: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Poate să se întâmple ca cineva în jurul vostru să vă întrebe, nu care cumva te temi de vrăji? Să nu vă fie rușine. Explicați-le că atunci când cineva dă ceva de pomană, iar cel ce primește săvârșește semnul Sfintei Cruci o face nu pentru că se teme de vrăji, ci pentru ca lucrul dat, să fie primit: În numele Domnului, dar totodată și pentru a-l curăța de toată întinăciunea.

† Crucea este făcută din slăbiciunile și înfrângerile noastre, însă chemarea este clară: Să ne iubim crucea! Poate că acesta să fie actul cel mai dificil, să te accepți așa cum ești.

† Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie.

† Creștinii sunt chemați să creadă în nebunia crucii.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 13 septembrie	17:00	Vecernie la Biserica „Ziua Crucii”
Miercuri 14 septembrie	07:00 - 10:30	Utrerenia cu scoaterea Sf. Cruci Sfânta Liturghie și parastas
	18:00	Acatist, rugăciuni de mulțumire la Monumentul Sfintei Cruci, Bazar
Vineri 16 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 17 septembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 18 septembrie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă

ÎNȚELEPCIUNEA TAINICĂ A SFINTEI CRUCI

Viața creștină nu este o promenadă odihnitoare pe cărările plăcute ale sentimentalismului și lipsei de griji, nici o continuă relaxare în fotoliile adânci ale nepăsării și placidității. Nu este vorba de o viață lipsită de responsabilitate, ușoară, tihnită, fără silință și fără efort. Viața în Hristos înseamnă luptă, nevoită cu mărime de suflet și neliniște în sensul cel bun. Viața adevăratului creștin este fericită, pașnică și binecuvântată. Dar pentru a ajunge la fericirea evanghelică, la bucuria reală și la adevărata pace, se cere un efort răbdător, asiduu și sârguincios, străin de orice ușurătate și grabă. Calea lui Hristos este strâmtă și suitoare, dar sfârșește în largime și odihnă. Călătoria aceasta are neapărată trebuință de luarea Crucii. Creștinul devine purtător al Crucii din ceasul Botezului său. Este chemat să ia Crucea lui Hristos fără frică, fără rușine, curajos, bărbătește, răbdător. Crucea lui Hristos este sfântă, cinstită și tare. Este puterea omului credincios și armă asupra diavolului. Toți sfinții Bisericii au îmbrățișat Crucea de timpuriu, au luat-o cu bucurie, n-au părăsit-o niciodată. Crucea ocupă un loc central în viața credincioșilor creștini. Este simbolul Bisericii. Avem un Dumnezeu Răstignit. Faptul acesta are un sens deosebit de adânc. Este învățătură, pedagogie, înțeleptire, izvor al însufletirii, al cultivării, al instruirii, al maturizării și sfințirii. Crucea este pentru necredincioși nebunie, cu totul neînțeleasă, este provocare și frică. De aceea o iau în bațjocură, o hulesc, o tăgăduiesc și o leapădă. Sunt vrednici de plâns toți acești oameni, răstigniți pe crucea propriilor patimi, care îl răstignesc din nou pe Cel fără păcat, Care S-a răstignit pentru toți păcătoșii. Se socotesc liberi, doar fiindcă sunt conduși de bunul plac și de bravadă. Crucea încinge cu putere și tărie și întramează nebiruit. Îi binecuvântează pe toți cei ce cred în ea și i se închină. Îi umple de Har și le insuflă nădejde. Creștinii purtători ai Crucii nu sunt oameni desăvârșiți, nepătimiși și grozavi. Sunt simpli, măsuțați, smeriți, ucenici ai Celui Răstignit, care la umbra Crucii își recunosc greșelile lor fără îndreptățiri și pretexte, își mărturisesc neajunsurile și se pocăiesc. Se sârguiesc să se răstignească împreună cu Hristos, ca să și învieze împreună cu El. Biserica Ortodoxă nu se oprește pe culmea înfricoșată a Golgotei, ci își continuă calea până la mormântul gol și în foșorul Cincizecimii. Dar trece neapărat prin Golgota, deoarece nu este Înviere fără Cruce. Crucea lui Hristos învață, luminează, călăuzește. Crucea învață răbdarea, nemânierea, iertarea, lupta neconținută și dragostea de nevoită.

